

[Handelsministeren.]

at vise nogen optimisme i den henseende, navnlig fordi olieforbruget faktisk er i ret kraftig stigning verden over.

Kampmann: Jeg vil først tilkendegive over for hr. Morten Lange, at jeg synes, det er godt, at der med forslaget er skabt grundlag for, at vi kan få en diskussion om energiproblemerne og den særlige side af energiproblemerne, som olien og olieprodukterne frembyder. Det skal der ikke være tvivl om. Men jeg vil også godt understrege, at for mig at se starter SF-forslaget, om jeg så må sige, i den forkerte ende, nemlig i den sidste ende, i salgsleddet, hvor det for os at se er det mest afgørende, hvis man ønsker at uafhængiggøre Danmark i forhold til sine energikilder, at man starter i den anden ende, nemlig hvor selve energikilderne skabes, altså hvor oliekilderne springer eller udnyttelsen skal finde sted; det er i og for sig selve grundlaget.

For at sige det relativt kort kan man med en tilstrækkelig kapital, som hr. Johan Philipsen også var inde på det, med lethed tilvejebringe distributions-, transport- og raffineringkapaciteten, hvorimod i visse tilfælde nok så mange hundrede millioner kroner ikke vil være tilstrækkeligt, hvis man skal sikre sig udvindingsrettighederne. Det er dér, vi skal sætte ind, særlig da der dog er potentielle muligheder for, at man på dansk grund eller på den danske del af kontinentalsoklen kan gøre fund.

Når man henviser til Italien som et godt eksempel på et statsligt selskab, så vil jeg sige, at det karakteristiske for de italienske forhold og for de franske, som man kunne trække med ind her, er jo, at her har der fundet det, man kan kalde en lodret fusionering, sted. Både franskmændene og italienerne råder ikke alene over salgsledelser, som hr. Morten Lange sigter på i sit forslag, men også over raffineringkapaciteten, transportkapaciteten og udvindingsrettighederne, og derfor er det lykkedes i de to pågældende lande at stå ganske stærkt med statsligt styrede eller statsligt dominerede selskaber.

Må jeg sige til handelsministeren, at når jeg omtalte A. P. Møller-koncessionen som favorabel, så var jeg naturligvis helt opmærksom på, at der i første omgang er inve-

steret betydelige midler i efterforskningsforsøg ikke alene på dansk grund, men også på kontinentalsoklen. Det favorable ligger efter det tidspunkt, hvor det måtte blive klart, at der findes olie eller olieprodukter, som kan udnyttes kommercielt. Det er jo ikke nogen dansk iagttagelse, at det er en favorabel koncession; andre lande, som har givet koncessioner, har ved flere lejligheder givet udtryk for, hvor overordentlig favorabel den koncession var, som den danske stat havde givet A. P. Møller-koncernen. Ikke alene de 7½ pct., som jeg omtalte, men også det forhold, at man ikke har nogen sikkerhed for, at produkterne derefter overføres til Danmark. Der er fuld mulighed for at overføre dem både til Tyskland, til Nederlandene og til England, hvis man føler, at markedet dér er større — og det er formentlig større, end det er i Danmark. Så er det eneste, vi får ud af det, de sølle 7½ pct.; vi får praktisk taget ikke mere ud af det. Det var det, der var argumentationen for, at jeg fandt, det var en favorabel ordning.

Må jeg sige, at jeg føler mig ikke helt overbevist af svaret fra handelsministeren om, at der skulle være den store forskel på, om det var naturgas, man fandt i Nordsøen, eller det skulle være olie. Der skal nye transmissionssystemer til i begge tilfælde. Jeg er klar over, at for naturgassens vedkommende skal den ud i flere led, og det er formentlig mere kapitalkrævende, men der skal dog transmissionskanaler fra fund ude i Nordsøen til et eller andet dansk raffinaderi, hvis man ønsker at fragte olieprodukterne til Danmark.

Det er vel bl. a. de synspunkter, som har foranlediget den borgerlige — og jeg understreger den borgerlige — norske regering til at interessere sig lidt mere for de fund, der er gjort. Jeg havde egentlig regnet med, at hvad der var god, borgerlig politik i Norge, også i et vist omfang kunne være god, borgerlig politik i Danmark.

Winther: Hr. Morten Lange kom til den helt korrekte konklusion, at han og jeg var fundamentalt uenige om det betimelige i at oprette et statsligt olieselskab. Jeg glædede mig over, at de fire punkter, som jeg anførte til støtte for, at jeg betragtede et sådant selskab som et monopolselskab, kun blev anfægtet i ét tilfælde af hr. Morten Lange. Det